

בע"א (חדרה) 60702-07-13 - מרות ג'בארין נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 60702-07-13 - מרות ג'בארין נ' עיריית חדרהשלום חדרה

בע"א (חדרה) 60702-07-13

מרות ג'בארין

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[14.10.2013]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול הודעת תשלום קנס בגין עבירת חניה (להלן: "הדו"ח"), אשר בוצעה על ידי המבקשת לכאורה, ביום 8.6.06 בתחום שיפוטה של עיריית חדרה (להלן: "המשיבה").

טענות הצדדים

כעולה מהבקשה ומהמסמכים שצורפו לה, טוענת המבקשת כי לראשונה נודע לה על הדו"ח בראשית חודש יולי

2013, עת קיבלה התראה לפני עיקול בגין אי תשלום הדו"ח.

לטענת המבקשת, עיון באישורי המסירה שהומצאו לה על חברת שוהר שירותי חניה בע"מ (להלן: "חברת הגבייה") העלה כי מכתב ההתראה הראשון נשלח לה לכאורה רק ביום 13.6.07, קרי, בחלוף למעלה משנה מיום מתן הדו"ח ולכן יש להורות על ביטולו בהתאם להוראות סעיף 225א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ";).

המבקשת מוסיפה וטוענת כי ככל שבוצעה המצאה הרי שזו בוצעה שלא כדין שכן מי שנחזה לחתום בשמה על אישור המסירה הזדהה כ"בעלה", בעוד באותה עת טרם נישאה.

עוד טענה המבקשת לעניין התיישנות העונש.

לטענת המשיבה יש לראות את המבקשת כאילו הורשעה ונגזר עליה הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקשת לא העלתה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתה.

עוד טוענת המשיבה כי הודעת תשלום הקנס הומצאה למבקשת בדואר רשום עוד ביום 12.11.06, קרי, במועדים הקצובים בחוק, לכתובתה הרשומה במשרד הרישוי ובמשרד הפנים, כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ללא כל הסבר לשיהוי, ואינה מפורטת דיה.

לכן מבקשת המשיבה לדחות את הבקשה.

הכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

ראשית, באשר לטענות המבקשת לפיהן המשיבה לא נקטה הליכים משך למעלה משלוש שנים הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

שנית, גם לגופו של עניין דין הבקשה להידחות.

עבירות חניה כגון אלה מושא הבקשה דנן הן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 228-230 לחסד"פ. הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדן של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה.

תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה.

תקנה 41(ב) לתקנות קובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה".

תקנה 44 לתקנות קובעת חזקת מסירה וזו לשונה:

"44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה,

ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור

המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או

את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

במסגרת רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם (11.6.13) עמד בית המשפט העליון על הטעם העומד בבסיס חזקת המסירה בדואר בקבעו:

"בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזקוקת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה...".

המשיבה המציאה פלטי מחשב המעידים על שליחת הדו"ח בדואר רשום למבקשת ביום 3.11.06 וכן אישור דואר ישראל לפיו דבר הדואר האמור נמסר ליעדו בתאריך 12.11.06 באמצעות יחידת הדואר המרכזית באום אל פאחם (נספח ג' לתגובה). כי כך, משנמסר הדו"ח למבקשת תוך פחות שנה מיום רישומו, עמדה המשיבה בחובה המוטלת עליה בסעיף 225א לחסד"פ.

משהומצא למבקשת הדו"ח עוד ביום 12.11.06 הרי שאין לשאלת זהות החותם על אישור המסירה מיום 13.6.07 כדי להשפיע על בחינת התיישנות העבירה.

המבקשת אמנם טוענת כי לראשונה נודע לה על הדו"ח עת קיבלה התראה טרם עיקול, ביולי 2013, ברם, טענתה אינה מתיישבת עם כל שפורט לעיל.

זה המקום להפנות תשומת לב המשיבה כי המסמכים שהוצגו למבקשת על ידי חברת הגביה אינם זהים למסמכים אותם צירפה המשיבה לתגובתה וברי כי יש בכך משום טעם לפגם.

טוב תעשה המשיבה לו תדאג לתיקון הפגם האמור בעתיד.

כי כך, משהמבקשת לא הצליחה לסתור החזקה ולא הסבירה השיהוי בפנייתה לבית המשפט, אני דוחה הבקשה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' חשון תשע"ד, 14 אוקטובר 2013, בהעדר הצדדים.